

DOTERA, v. a. 1. Begåfva med inkomster (så väl offentliga inrättningar som enskilda personer); anså vissa inkomster åt. — *Doterande*, n. 4.

DOTERING, f. 2. Se *Dotation*.

DOTKOPP, då'ttkå'pp, m. 2. (sjöt.) Plattrund trästycke, med ett halfeirkelformigt hål, genom hvilket ett stag ansättes. [Dotkopp.]

DOTTER, då'ttr (uttalas äfv. af lägre klassen dottr), f. 2. pl. *döttrar*. Person af qvinnokönet med afseende på släktskapsförhållandet till dess föräldrar, eller den ena utaf dem. *Äkta, naturlig, äldre, yngre, adopterad, enda d. Herr och fru N. med d. Far och d. Mor och d. Vår, min d. Hon är d. af . . .* (Poet.) *Hafvets döttrar*, vågorna. Bildar en mängd sammansättningar, såsom: Styfdotter, Svärdotter, Fosterdotter, Guddotter, Konunga-, Bond-, Borgare-, Torparedotter, m. fl. — 2) Uttryck af tillgifvenhet, ömhet, hvarmed personer af stadgad ålder och vördnadsvärd karakter stundom tilltala unga fruntimmer, ehuru dessa icke äro deras verkliga döttrar. *Min d., sade den gode gubben till den främmande stickan, hör mig.* — 3) (i poesi och högre stil) Qvinnlig ättling af en viss slägt; äfv. qvinna, inföding i ett visst land. *O prinsessa, Vasars och Oraniens d.!* *Sveriges döttrar.* — 4) Benämning, som gifves åt nunnor i vissa klosterordnar. — 5) (fig.) a) Säges om kyrkor och stiftelser i allmänhet, hvilka utgått ifrån en annan (moderkyrka, o. s. v.). *Akademierna i Soissons, Marseille, m. fl., kallade sig Franska akademiens döttrar.* — Man brukar för denna bem. äfv. sammansättningarna *Dotter-* ell. *Filialkyrka*, *Filialstiftelse*, o. s. v. — b) Säges om vissa egenskaper med afseende på deras uppkomst, t. ex.: *Sanningen är tidens d., beundran är ofta en d. af okunnigheten*, o. s. v.

Ann. *Dotter* anses, liksom *Dygd*, vara härledt af *Duga*.

DOTTERBARN, då'ttrbårn ell. dotrbårn (jfr. *Dotter*), n. 3. Den, som är född af en viss persons dotter. *Lilla Franciska är hans, hennes d. Hon är d. af grefve X.*

DOTTERDOTTER, då'ttrdå'ttr o. dottrdottr (jfr. *Dotter*), f. 2. pl. — *döttrar*. Person af qvinnokönet, född af någon viss, ifrågavarande persons dotter. Säges med afseende på morfar eller mormor. *Hon är min, din, hans, hennes d. D. af grefve X. D-s dotter, son.*

DOTTERKYRKA, då'ttrtjyr'rkka, f. 1. Se *Filialkyrka*.

DOTTERLIG, då'ttrligg, a. 2. Som tillhör, tillkommer en dotter, som kan fordras af en dotter, som en dotter vederbör. *D. ömhet, kärlek, tillgifvenhet.*

DOTTERSON, då'ttrså'n o. dottrså'n (jfr. *Dotter*), m. 3. pl. — *söner*. Person af manliga könet, född af någon viss, ifrågavarande persons dotter. Säges med afseende på morfar eller mormor. *Han är min, din, hans, hennes d. D. af en grefve. D-s son, dotter.*

DOUCHE, se *Dusch*.

DRA, sammandraget af *Draga*.

DRABANT, -bånnt, m. 3. (t. *Trabant*) 1) Person, hörande till en furstes livvakt, i äldre tider till fot, i sednare tider till häst. *Carl XII:s d-er.* — Se äfv. *Lifdrabant*, *Stånddrabant.* — 2) (fig.) a) Person, som alltid beledsagar någon; en *Fidus Achates*, — b) (mest i plur.) Anhängare. — 3) (astr.) Himmelskropp, som rör sig omkring en planet. *Månen är jordens d.*

Kallas äfven Måne eller Biplanet. — *Ss. D-corps.*

Ann. Ordet *Drabant* torde rätteligen böra härledas ifrån *Drabba*, v. n., då det ursprungligen skulle betyda: Stridsman, Kämpe.

DRABANTSAL, drabånntsal, m. 2. Benämning på en sal uti kongl. slottet i Stockholm, der de vakthafvande lifdrabanterne fordom voro posterade.

DRABANTVAKT, f. 3. Vaktrupp, som utgöres af drabanter.

DRABBA, v. a. 1. Träffa, råka. Brukas numera endast i moralisk mening, om straff, olyckor, förluster o. s. v. *Ett svårt straff d-r öfverträdaren. En svår olycka, ett hårdt slag har nyligen d-t honom. Förlusten d-r mig ensam. Det skall d. honom sjelf, skall återfalla på hans eget huvud.* — V. n. (föräldr.) *Strida* (i krig), slåss. *D. med fienden.* — *Syn.* Se *Strida*.

DRABBING, f. 2. Mindre betydlig, merendels tillfällig och på det hela ej afgörande strid med fienden i krig. *Komma i d., hafva en d. med fienden.* — *Syn.* Se *Strid*.

Ann. *Drabning* är en tillfällig, ej afgörande, mindre betydlig strid; *Träffning* detsamma, men af ännu mindre betydighet; *Fältslag* ell. blott *Slag*, *Slagtning*, *Batalj*, en ordnad strid med större härmassor, i uppställd slagordning, och beräknad på att blifva afgörande.

DRABBTYG, n. 5. (gam.) Krigsredskap.

DRACHMA, dråckma, m. 3. pl. *drachmer*. Medicinalvigt, utgörande $\frac{1}{8}$ af ett uns, = 3 skrupel eller 60 gran.

DRACONISK, se *Drakonisk*.

DRAF, drav, m. 2. sing. Hylsorna af malt, som återstå efter beredning af dricka, och vanligtvis användas till föda åt kreatur. *Den för-lorade sonen måste äta d. med svinen.*

DRAFVEL, dråvl, n. 3. sing. Dumt, dåraktigt, onyttigt prat. *Fara med d., prata dumheter, onyttiga saker.* — *Syn.* Se *Prat*.

DRAG, n. 5. 1) Dragning: a) Hvarje särskilt gång, då man drager något. *Ett d. med en not, med en karda, med stråken på en violin, med en kam i hufvudet. Göra ett godt, lyckligt d., få mycket fisk i ett drag med not.* (Fig.) *Ett lyckligt d.*, lyckligt företag. *I ett d.*, adverbialt uttryck, som betyder: på en gång, i en enda gång, t. ex.: *Tömma något i ett d.* (äfv. *i två, tre d.*, o. s. v.), med en enda sväljning, o. s. v. *Det gick i ett d.* — Bildar några sammansättningar, såsom: *Notdrag*, *Stråckdrag*, m. fl. — b) Handlingen, då man gör ett streck med penna, pensel, stift, o. s. v.; äfv. *sjelfva strecket*, som sålunda blifvit gjordt. *Göra ett d. med pennan, med penseln.* Se här *hans stil; hvilka vackra d.!* (I målark.) *Djerfva d.*, utförda med säkerhet och ledighet, utan rädsla; ej petiga; (fig.) *måla med djerfva d.*, skildra frimodigt och med starka färger. — Ingår i sammansättningarna: *Penndrag*, *Penseldrag*, m. fl. — c) Flyttning af en bricka eller pjäs i dam- eller schackspel. *Göra ett felaktigt d. Detta d. kostar dig drottningen.* — 2) Luftens strömmande genom någon fin öppning, springa, utifrån in i ett rum, o. s. v. *Här är ett förfärligt d. Man bör noga akta sig för d., ty de försorsaka många sjukdomar.* — Bildar sammansättningarna: *Luftdrag*, *Fönster-*, *Dörr-*, *Vägg-*, *Golfdrag*, m. fl. — 3) (fig.) Handling eller yttrande, som röjer en människas karakter, lynne, tänkesätt. *Ett vackert, ädelt, fullt, slugt, qvickt, oförväget d.*, som röjer vackra ell. dåliga grund-